

Akkordél Akadémia

→ 2 ←

the

NIGHTMARE

a rémálom-dilemma

DILEMMA

*„Mindee Arnett vadonatúj
mágusiskolát teremtett,
hogy gyönyörködtessen
és lenyűgözzön.”*

– Marissa Meyer, New York
Times bestsellerszerző

fine ●
selection

M I N D E E A R N E T T

M I N D E E A R N E T T

the
NIGHTMARE
a rémálom-dilemma
DILEMMA

Akkordél Akadémia

✦ 2 ✦

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

Betty Garybushnak, személyes útmutatómnak.

Ahol a Rémálom se jár

ASELLÓ A KÓRHÁZI ÁGYON FEKÜDT, és határozottan sellőtlennek tűnt. Méghozzá nem csak azért, mert emberi formájában volt jelen. Britney Shell a hamuszín bőrétől meg a homlokát, arcát és nyakát keresztező fekete varratok hátborzongató vonalaitól sokkal inkább látszott zombinak.

Odafordultam az egyetlen másik személyhez, aki a kórteremben jelen volt, ahhoz a nőhöz, aki az éjszaka közepén a hálótermemből az iskola betegszobájába rendelt, méghozzá olyan okból, amit tutira nem akartam megismerni. Lady Elaine az ágy lábánál állt, fakó, elfelhősödött tekintetét Britney-re függesztette. Apró, idős asszony volt, alig magasabb egy gyereknél. Amitől semmivel sem tűnt kevésbé félelmetesnek. A Mágusok Szenátusa egyik fő tanácsadója volt, úgyhogy a megjelenése az Akkordél Akadémián nem sok jóval kecsegtetett.

– Mi lett vele? – kérdeztem.

Lady Elaine sovány arca eltorzult, ráncai mély árkokká rendeződtek.

– Nem tudjuk. Ezért is vagy itt. Hogy segíts megtudnunk.

– Én? Mért, mi vagyok én?

– Réválom.

Összehúztam a szemem. Nem mintha ez sértés lett volna, vagy ilyesmi. Hiszen igaz. Réválom vagyok, legalábbis félig. Anyám tiszta Réválom, de az apám közönséges emberi lény. Nem mintha rá-nézésre látszana rajtam. A Réválmok többnyire ugyanúgy festenek, mint a közönségesek, csak mágikus lények vagyunk, és az emberi áloból táplálkozunk.

– Álomfalásról lenne szó?

– Pontosan – felelte Lady Elaine, és összecserdítette a fogsorát.

Nem tudom, mit csodálkoztam. Mi más oka lett volna, hogy egy ilyen fontos személy, mint Lady Elaine egy hozzám hasonlót ide-rendel? Igen, Britney-vel barátnők vagyunk, de amennyi mágusfajta rendőrtiszt a folyosón álldogált, úgy véltem, nem egyszerűen a betegágy melletti virrasztásról van szó.

Egyik lábamról a másikra álltam.

– És az miben segít? Az álomfalás nem gyógyít meg senkit, igaz? Mert ha igen, akkor talán nem a legszerencsésebb reklám Réválomnak nevezni minket.

Lady Elaine összehúzta a szemöldökét.

– Nincs most időnk a pimaszkodásra, Párka Evergím.

– Csak Porka – morogtam, és hátrafordultam Britney felé. A bűntudattól tiszta libabőrös lettem. Lady Elaine-nek igaza van. Nincs most idő okoskodni, de nem tehettem róla. Teljesen kibuktam tőle, hogy Britney-t így kell látnom, ilyenkor garantáltan beszólok valakinek.

Lady Elaine drámaian felsóhajtott. A szemem sarkából láttam, hogy elfordul, és az ágy túoldalán leül egy székre. A széknek, mint

a szobában mindennek, foltosszürke salaktégla színe volt. Lady Elaine talpa öt centivel a padló fölött lengett.

– Azért vagy itt, mert abból, amit Britney álmában látsz, talán azonosítani tudod a támadóját.

Iszonyú zavartan perdültem Lady Elaine felé. Nem először fordult elő, hogy valakinek az álmában azonosítanom kellett egy-egy rossz arcot. Pár hónapja fölfedeztem, hogy álomlátó vagyok, bizonyos álmokban meglátom a jövőt. De hát...

– Azt hittem, az álomlátói képességem csak Eli álmaiban működik.

Lady Elaine csak legyintett rám.

– Nem arra kérlek, hogy jósold meg a jövőt, hanem hogy olvasd ki a múltat.

– Hm?

Újra felsóhajtott, mint akinek láthatóan fogytán a türelme. Nem volt újdonság. A lábát keresztbe tette, a lábfeje kalimpált.

– Bárki volt is, aki Britney-re támadt, az egész alig egy órája történt. És amennyire meg tudjuk ítélni, Britney azóta egyfolytában álmodik. Ha látta az illetőt, van rá esély, hogy otthagya a lenyomatát az álmán.

– A lenyomatát?

– Igen, a *mágikus* lenyomatát – felelte Lady Elaine. – Britney-t egy erőteljes átok sújtotta le. Eddig nem sikerült azonosítanunk. De minden varázslaton ott marad a nyoma annak, aki bevetette, és csak nagyon kevés mágusfajta elég képzett hozzá, hogy el is tüntesse az ilyen nyomokat.

Ezen elgondolkoztam, miközben hátratoltam a hevenyészett lófarkamból kicsúszó göndör vörös fürtöket.

– Szóval ez valami olyasmi, mint az ujjlenyomat meg a DNS?

Lady Elaine üres tekintettel meredt rám.

Összefontam a karom, és közben azt kívántam, bárcsak valami jelentősegteljesebb lenne rajtam, mint az a kapucnis pulcsi, amit sietve kaptam fel a piros-rózsaszín csíkos pizsamámra. Az ablakon április közepi eső kopogott, és a levegő nedves és hideg lett tőle.

– Tudja, olyan törvényszéki orvosszakértői cucc. Amiből a közönséges rendőrök kiderítik, hogy ki a rossz ember.

Az üresség hitetlenkedéssé mélyült Lady Elaine arcán.

Nem értettem, mi a gond. A mágusfajták többsége teljesen rákatant a közönséges popkultúrára.

– Nem szokott tévét nézni?

Látszott, hogy megdöbben a kérdés, de hamar magához tért.

– Hát *ilyen* műsorokat nem.

Felhúztam a szemöldököm, próbáltam kitalálni, *milyen* műsorokat nézhet.

– De gondolom, az értelmezésed helyes – felelte. – Valami olyasmi, mint a mágikus DNS.

Amitől ebben a jelenetben én lettem a tudós. Röhej.

De nem tiltakoztam, hanem Britney felé fordítottam a tekintetem. Ha átok sújtotta, akkor az az én hibám. Ha nem is én átkoztam meg, jelentős szerepem volt abban, hogy lehetővé tettem a mágusfajták számára, hogy ha kedvük tartja, támadó bűbájt alkalmazzanak. Régen az ilyen varázslást tiltotta az Akarat, egy erőteljes bűbáj, amelynek az volt a célja, hogy rendet tartson a mágusfajták közt. De én pár hónapja véletlenül segítettem elpusztítani az Akaratot. Ugyanis egy gonosz varázslóval harcoltam akkoriban, akinek hitleri képzetek voltak a világalomról.

Ami most nem vigasztalt annyira.

Britney-nek meg épp egyáltalán nem volt vigasztaló. Borzalmasan festett, a tekintetében még álmában is fájdalom volt. A szemhéja megremegett, ahogy a szeme ide-oda lüktetett alatta.

Hiába éreztem a felelősségem, nem volt kedvem álomfalni vele. Mi van, ha elszúrom? Lehet, hogy valami fontosat nem veszek észre.

Megköszörültem a torkom.

– És nincs nálam képzetesebb Rémálom?

– Nincs – mondta Lady Elaine szándékosan éles hangon. – Persze, vannak nálad képzetesebbek, de ma egyikük sem ér rá. Valaki másnak kellene most itt lennie, de feltartóztatták, Betánia Grey még mindig börtönben van, és anyád sem tért vissza az utazásból. Úgyhogy maradsz te.

Nagyot nyeltem, a gyomrom csomóba rándult. A létező Rémálomok szánalmasan alacsony számán most egyáltalán nem akartam elgondolkodni. A Britney elleni támadás csak újabb láncszem volt a mágusfajta kontra mágusfajta erőszak sorozatában, ami azóta zajlik, hogy az Akarat megtört. Ugyanaz a fajta erőszak, amelyik az én Rémálomrokonaim hiányáért is felelős.

Összeszedtem a bátorságom, és azt mondtam:

– Tehát azt akarják, hogy tudjam meg, kiről álmodik.

Lady Elaine feszesen elmosolyodott.

– Igen. Figyeld meg, és jelentsd!

Ez elég egyszerűen hangzott, bár tapasztalataim szerint a varázslás körül semmi sem egyszerű.

Mély lélegzetet vettem.

– Oké, de előbb szeretnék többet megtudni. Ki találta meg? Hol volt?

Lady Elaine összehúzta a szemöldökét.

– Most nincs idő a részletekre. Bármikor abbahagyhatja az álmodást, és minél tovább várunk, annál halványabbak a lenyomatok.

– Értem, de az ő álmai amúgy sem lesznek olyan tiszták, mint Eli-nak. Ha egyáltalán remélhetem, hogy meglátom az illetőt, jobban kell tudnom, hogy mit keressek.

Ez nagyrészt igaznak hangzott, még az én fülemnek is, de titokban arra gondoltam, hogy ha Eli itt volna, ő is ragaszkodna hozzá, hogy többet tudjon. Amióta legyőztük Velőt, a gonosz varázslót, elhatározta, hogy amatőr diákdetektív-irodát nyit. Egy kisebb „ügyön” már dolgoztunk is, egy ellopott nyakláncsal kapcsolatban, de ez volt az első hűzósabb rejtély. Eli nyomozni akarna. Ahogy Eli-ra gondoltam, most is egyszerre fogott el a zavar és a kellemes érzés, ami a több-mint-barát-csak-mégse helyzetünkéből adódott.

– Rendben.

Lady Elaine fölállt, és ahogy a talpa földet ért, a sarka kicsit megkoccant. Elment mellettem, ki az ajtón. Pusmogást hallottam, aztán egy magas, szőrös külsejű férfi kíséretében jött vissza, akin sötétkék rendőregyenruha volt.

Sasharaszt seriff ingerülten nézett rám. Ugyanígy nézett pár perce is, mikor megérkeztem, és Lady Elaine arra kérte, hogy a folyosón várjon. Nem tudtam eldönteni, hogy az ingerültsége szigorúan nekem szól-e, vagy annak a mellékhatása, hogy egy apró teremtű öregasszony ugráztatja. Valószínűleg mindkettőnek. Félénken rámosolyogtam, próbáltam magam mellé állítani. Sasharaszt nemcsak a mágusfajták seriffje, hanem a fő vérfarkas is, amitől csak egy kicsit volt kevésbé riasztó, mint Lady Elaine.

– Sietnünk kell – mondta Sasharaszt. – Ha végeztetek, Brinteyt át kell vinnünk a Vejovis Kórházba.

A gyomromban szorosabbra ugrott össze a csomó. Britney sérülései nyilván elég rémesek, ha odaküldik. Kinyitottam a szám, hogy szóljak, hagyhatjuk a részleteket, de Sasharaszt a szavamba vágott.

– Körülbelül éjjel tizenegy óra negyvenötkor találta meg Ms. Vadkanóc az alagút egyik bemélyedésében, a könyvtár és a Flint Ház között – mondta.

Elhúztam a szám. Ms. Vadkanóc az iskola pedellusa és helyi bozorkánya. Határozottan nem az a valaki, akivel egy álomban találkozni szeretnék. Különösen, ha nem is Eli álmában van. Ha egy kis szerencsém van, nincs köze a dologhoz, bár kinézném belőle.

– Küzdelemnek nem volt látható nyoma – folytatta Sasharaszt. – De Britney félig a vízben, félig a parton feküdt, ami arra utal, hogy talán menekülni próbált a támadójától. Úgy tűnik, Ms. Vadkanóc csak pár perccel később ért oda, de senki mást nem látott. – Gúnyos hangon tette hozzá: – Ennyi információ elég lesz?

Nyeltem egyet.

– Azt hiszem, ebből már ki tudok indulni.

– Hát akkor kezd!

Intett.

Az ajkamba haraptam.

– Megtenné, hogy... khm, megint kimegy?

Az álomfalás eléggé intim dolog, és férfiközönségre abszolút nem vágytam hozzá.

Ha egy tál fagyalt lettem volna, akkor is megolvadtam volna attól a forró dühtől, ami Sasharaszt tekintetében volt. Lady Elaine-re pillantottam, hátha segít, de ő pont olyan türelmetlenül nézett, mint a seriff.

Elszántam magam az elkerülhetetlenre, és odaléptem az ágy mellé. Már majdnem felkapaszkodtam, hogy felvegyem a megfelelő

Rémálompózt, de eszembe jutott, hogy a sima érintés is elég lesz. Behunytam a szemem, és Britney homloka felé nyújtottam a kezem.

– Mit csinálsz? – kérdezte Lady Elaine.

Hátranéztem.

– Megmérem a lázát.

Lady Elaine toppantott.

– Ne úgy. Ez ahhoz túlzottan fontos, Porka. A hagyományos pózt kell felvenned, hogy a lehető legmélyebb kapcsolatba kerülj az álmával.

Most én néztem komoran, miközben felkapaszkodtam az ágyra. Rég nem faltam álmodni senki mással, csak Eli-jal. És egy lánnyal álomfalni, különösen, aki velem egyidős, elég furcsa érzés volt. Az álomfalásban nincs semmi szex, de a pozíció mégis kicsit érzéki.

Átvetettem a lábam Britney derekán. Aztán leguggoltam a mellkasára, és igyekeztem olyan kevés súllyal nehezíteni rá, amennyire tudtam. Nem vagyok kövér, de mivel Britney volt a kisebb, nem akartam fájdalmat okozni neki.

Ahogy a helyemre kerültem, szokás szerint elkapott az ösztön. Britney álmodott, ahogy kell. Az álom anyaga, a fiktusz rettentő szomjat ébresztett bennem. Szomjat a varázserőre.

Behunytam a szemem, és kinyújtottam a kezem a halántéka felé. Mikor a bőröm a bőréhez ért, éreztem, hogy a testemből kicsúszik a tudat, és csúszik, csúszik, csúszik bele Britney álmának világába.

A színek örvénye – a kékek, lilák és zöldek kaotikus elegye – melegen és energiától lüktetve vett körbe, mint az élő fény. Hosszú időbe telt, mire a káosz lecsillapodott, és egy sötét, nyirkos barlangban találtam magam. Egyetlen fáklya függött a közelben, a fénye megcsillan a nedves falakon, és visszaverődött a sétaösvény mellett

futó csatorna vizéről. Én az ösvényen álltam, balra és jobbra a csatorna és az út is eltűnt a hosszú alagút sötétjében. Velem szemben a csatorna kis kerek tóvá öblösödött az Akkordél alagútrendszerének egyik falmélyedésében.

Megleptek a környezet tiszta kontúrjai. Eli-éit leszámítva a legtöbb ember álma zavaros, bizonytalan és általában fekete-fehér, de ez a hely olyan valóságos volt, hogy egy pillanatra azt hittem, az éber világból kerültem ide.

Az illúzió szinte azonnal megtört. A falak befelé kezdtek dőlni, mintha az alagút magára akarna záródni. A fáklya természetes narancssárga fénye olvadtvörösé vált. A víz hirtelen bugyborékolni és forrni kezdett.

Sikoltás hallatszott, még a dühöngő víznél is hangosabb. Mikor odanéztem, Britney fejét vettem észre, ahogy a falmélyedés öblében a felszínre emelkedik. Még soha nem láttam természetes sellő alakjában, de a bőrét halványnak, szinte áttetszőnek ismertem, nem ilyen dühös pirosnak. Hólyagok borították. Élve akarták megfőzni.

Nem, ez nem a valóság. Még csak nem is egy álom.

Ez rémálom.

Az ösztönöm azt súgta, hogy változtassak az álmon, manipuláljam a helyszínt valami biztonságos, nyugodt helyre, de ellenálltam a kísértésnek. Figyeld meg, és jelentsd, mondta Lady Elaine.

Nehéz volt, különösen, mivel Britney a medence széle felé úszott, és próbált kikapaszzkodni a vízből. Segíteni akartam volna, de nem tudtam, itt nem. Ha testi kapcsolatba kerülök az álom alanyával, kírúg magából az álom.

Behunytam a szemem, nem bírtam tovább nézni. Már a fülem is majdnem befogtam, mikor minden elnémult. Megint kinyitottam a szemem, és megkönnyebbülten láttam, hogy a helyszín

magától változott. Az alagút egy furcsa, fényes, színes falú kis szobának adta át a helyét. Furán súlytalannak éreztem magam, és ahogy a hajam vörös fürtjei a látóterembe úsztak, rájöttem, hogy víz alatt vagyok. Ahogy erre gondoltam, éreztem, hogy minden vizes, és hogy levegőt kell vennem.

Britney pár karnyújtásnyira lebegett tőlem a sellő alakjában, hosszú farka vörhenyes volt, akárcsak a haja. A képzelőerőmet arra koncentráltam, hogy utánozzam az alakját, és hamarosan az én testem is olyanná változott, mint egy sellőé, a pánik meg elmúlt.

Körülnéztem, úgy sejtettem, ez a hálószobája. Semmi bútor nem díszítette, hacsak nem számítjuk azt a gigantikus tengeri anemónát, amelyik a szoba egyik oldalán nőtt, és elég nagynak látszott, hogy akár aludni is lehessen benne. A korallfalba épített, mennyezetig érő polcok kincseiben is volt valami személyes és hálószobás.

De nem tudtam megvizsgálni a tárgyakat, mert egy fura, torzított, sikoltó hang vonta magára a figyelmemet. Mintha Britney hangja lett volna, akit hátulról láttam. Balra úsztam, hogy megkerüljem. Egy kis benyílón egy másik sellő lebegett a szobába. Ugyanolyan vörhenyes haja volt, feltételeztem, hogy Britney mamája. Veszekedtek. Hangosan. De sellénül.

Bár nem értettem őket, nem lehetett félreérteni az indulataikat. Mindkettejükből áradt a düh, de mikor oldalt Britney-re pillantottam, rémültnek is láttam.

A helyszín megint változott, a színek olvadni kezdtek, és egymásba folytak, csak utána álltak helyre. Ezúttal Britney-vel egy erdő közepén álltunk, ami csupa halott, elkorcsosult fából állt, mintha törékeny ujjcsontok álltak volna ki a földből. Egy pangó zöld vízzel teli patak csorgott arra lassan a fák közt. A partján szemét. A levegőben rémes vegyszerszag terjengett, szúrta az orrom. Rothadó halszag

keveredett belé. A fák közt állatok mozogtak, de mind olyan betegnek és erőtlennek tűntek, mint a víz csorgása a patakban. Egy őz bukdácsolt arra három lábán, a testén égésnyomok.

Ismét változott a jelenet. Újra az alagútban voltunk, de a víz már nem forrt. Ezúttal Britney az emberi alakjában állt az öböl mellett, a haja inkább szőke, mint vörös, a bőre halvány, de nem borították átlátszó pikkelyek. Az alagútban, pár lépésre tőle egy sötét alak állt, az arcára árnyék borult.

A lenyomat. Elindultam az alak felé, mohón vártam, hogy meglassam az arcát, és végre elhagyhassam ezt az álmot. De a helyszín újra átalakult, megint a víz alatti hálósobává. Olyan gyors volt a változás, hogy le kellett győznom a szédülést. A karommal a vízben kapálóztam, és Britney-re figyeltem, aki most is az anyjával veszekedett.

A következő pillanatban már az erdőben jártunk. De ahogy az alagútban, most sem voltunk egyedül. Britney egy férfival vitatkozott, akinek az arcától kétszer olyan gyorsan kezdett verni a szívem, és a tüdőmből kiszállt minden levegő. Paul Foster Kirkwood volt, az ex-barátom. De mit keres Britney álmában? Egy pillanatra felmerült bennem, hogy ő a támadó, de aztán eszembe jutott, hogy Paul börtönben van, és a tárgyalást várja, mivel szerepe volt Velőnek a mágusfajta kormány megdöntésén való mesterkedésében.

Tettem egy lépést felé, és rájöttem, hogy mégsem Paul az, vagy nem igazán, csak majdnem, mintha Britney az igazi Pault látta volna, de álmában az agya elfelejtette volna a részleteket.

A jelenet újra változott, visszaalakult az alagúttá. És aztán olyan gyorsan jöttek a váltások, hogy a látásom elhomályosult, mintha egy ultragyors körhintán ülnék. Próbáltam behunyni a szemem, de nem tudtam. Folyton megpillantottam a majdnem-Pault,

aztán Britney mamáját, aztán Britney-t magát, ahogy felkiált a fájdalomtól.

Végül mikor úgy éreztem, nem bírom tovább, beavatkoztam a Rémáalomvarázserőmmel, és ráparancsoltam az álomra, hogy hagyja abba a kaotikus örvénylést. Hirtelen minden megállt.

De az a jelenet, amit most láttam, az eddigieknél is furcsább volt. Mintha a három jelenet lett volna egybeolvasztva. Újra az alagútban álltam, de a falak most azokból a vékony, halott fákból álltak. A csatorna vize a patak betegesen pangó zöldjében világított. Nem forrt. Sőt egyáltalán nem is mozgott, inkább olyan volt, mintha benne fagyva.

Mikor körülkémleltem, észrevettem, hogy minden megfagyott, még Britney is, ugrás közben a levegőben maradt. Az arcvonásai elsötétültek a réműlettől. A háta mögött újra megláttam az árnyékos alakot, szintén megdermedve, de támadó helyzetben, az egyik karját maga elé nyújtotta, mintha kést akarna Britney hátába vágni.

Tettem egy lépést az alak felé, és a kezembe képzeltem egy zseblámpát. Meg is jelent azonnal. Bekapcsoltam, és rávilágítottam az illetőre. Egy varázspálca volt a kezében, és úgy tartotta maga elé, mint egy pisztolyt. A lámpát az arcára emeltem, és önkéntelenül felkiáltottam. Nem Paul volt, ahogy vártam volna. Nem is Britney anyja.

Eli Booker.

Álmodj egy kicsit

AZ ÁLMOK SZIMBOLIKUSAK, nem szó szerintiek. Az álmok szimbolikusak, nem szó szerintiek. Ezt ismétелgettem magamban, ahogy egy szótlan, lomha vérfarkasrendőr kíséretében visszafelé mentem a hálótermem felé. Hiába is akartam elnyomni a büntudatot, amely minden lépéssel felbugyogott bennem. Nem említettem Lady Elaine-nek Eli-t. Egyszerűen nem ment. Olyan lett volna, mintha elárulnám. Eli mégiscsak a... haverom? A barátom?

Lelki társam.

Nem, még csak nem is jártunk. De valami határozottan volt közöttünk. Az óta az éjszaka óta, hogy legyőztük Velőt. Mióta megcsókkolt.

A rendőr ott hagyott a Riker Házba vezető lépcső alján. Lassan mentem felfelé, az agyamban a Britney álmában látott képek kavargtak. Pault ott meglátni legalább olyan baljós dolog volt, mint Eli-t. El nem tudtam képzelni, Britney miért álmodik Paulról. Legjobb tudomásom szerint nem is találkoztak. Paul végzős, két évvel

jár Britney fölött meg fölöttem. Persze mindenki tudta, hogy kicsoda, mert annyit írtak a lapok a Velő körüli eseményekben játszott szerepéről. De ez nem tűnt elég erős oknak, hogy ott legyen. Logikusabb lett volna, ha az én rémálmomban kísért, mint Britneyében.

De mikor megemlítettem, Lady Eliane csak legyintett. Paul börtönben van. Nem lehet ő. Aztán rámutatott, hogy Britney nem álomlátó, ami azt jelenti, hogy az ő álma csak álom, semmi több.

Mikor megjelentem az előcsarnokban, közlépleken intettem Franknek meg Igornak, a Riker Ház helyi lovagi pajzsainak és biztonsági őreinek. Frank meghajtotta a fejét. A lovagok korábban keresztülnéztek az üdvözlésen, de újabban a mágikus és elektromos animációs hatás miatt jelentékenyebb személyiséget fejlesztettek ki. Amióta megtört az Akarat, a kampuszon a mágiahasználat mértéke az ezerszeresére nőtt.

Gyorsabban futottam fel a három lépcsősoron az emeletemre, alig vártam, hogy beszéljek a szobatársammal. Egy órája, amikor a rendőr kopogott az ajtón, hogy levigyen a kórházba, Szeléna nem riadt fel, de eldöntöttem, hogy most fölébresztem. Szükségem volt rá, hogy igazolja, miért nem mondtam el Lady Elaine-nek a teljes igazságot Britney álmáról. Hogy Eli legyen a támadó, az teljesen abszurd volt. Nem is tud varázsolni. Eli közönséges, mint a papám meg a régi barátaim a régi, közönséges középiskolámban. Csak e miatt az álomjárás miatt jár az Akkordéltre.

Máris jobban éreztem magam, belöktem a hálóterem ajtaját, és hagytam, hogy a szokásosnál erősebben vágódjon be. Várakozva néztem az ajtó felől, a terem nappali feléből a hálórészébe, de valahogy semmi nem moccan.

Elfojtottam a maradék lelkifurdalást, amiért megzavarom Szeléna álmát, aztán beléptem a hálórészbe, és a szoba végébe, az enyémmel szemközti ágyához indultam. A nappalirészből átszűrődő fény pont elég volt, hogy meglássam Szeléna hatalmas poszterét, a tinédzser Bob Dylent az ágya vége fölött. Bár Dylan is közönséges volt, ő volt Szeléna kedvenc zenésze. Úgy érezte, Dylanben van valami enyhe szirénvér. Én ebben kételkedtem, de Szeléna közölte, hogy varázserő nélkül egy közönséges nem lehetne ilyen jó. Én meg úgy gondoltam, ez inkább megítélés kérdése.

Megálltam, az ágyra néztem, és az agyam lassan felfogta, amit a szemem már fél perce magyarázott. Szeléna elment. Megtapogattam a matracát, hogy megbizonyosodjak róla.

Hol lehet? Nem értettem. Sehol máshol nem lehetne, mint itt. Hétfő este volt, jóval a kijárási tilalom után. Visszagondoltam arra a pár pillanatra, amíg kimásztam az ágyból, és ajtót nyitottam, mikor a vérfarkasrendőr bekopogott. Vajon Szeléna itt volt? Akkor azt hittem, de nem ellenőriztem. Most, hogy belegondoltam, kicsit fura, hogy nem ébredt fel. Általában nem alszik túl mélyen.

Átmentem az éjjeliszekrényemhez, és felvettem a mobilt. Szokás szerint fogta magát és kikapcsolt éjszakára, ez a komor személyisége az animációs hatás eredménye volt. Bekapcsoltam, és türelmetlenül vártam, hogy indítson.

Semmi üzenet. Semmi nem fogadott hívás.

Hívtam Szeléna számát, és hagytam kicsöngeni, míg a hangpostája be nem kapcsolt. Küldtem SMS-t, aztán vártam a válaszra. Negyed óra múlva még mindig vártam. Megvizsgáltam az íróasztalt meg az éjjeliszekrényt, nem hagyta-e itt a mobilját, de nem találtam. Mikor végigfuttattam a pillantásom a szekrénye előtti fal mentén szépen sorba állított cipőin, azonnal láttam, hogy a fekete

bakancsa nincs ott. Bárhová ment, tudta, amit csinál, saját elhatározásból tette. Normális esetben nem aggódtam volna, de azok után, ami Britney-vel történt, kicsit zavart a dolog.

Leültem az ágyamra, és még egy SMS-t küldtem Szelénának. Legalább öt percbe telt, mire begépeltem, mert a mobilom állandóan leállt, és közben undok csipogó hangokat hallatott. Állítólag okos telefon – nagyon vicces.

Már majdnem áthajítottam a szobán ezt a vacakot, mikor kinyílt a hálóterem ajtaja, és belépett a zilált külsejű Szeléna. Tényleg a fekete bakancsa volt rajta, hozzá katonai zakó és hozzá illő katonai barseballsapka meg fekete nadrág. A felszerelése nem volt kifejezetten gyanús – Szeléna már több mint egy éve fiúsan öltözködött –, de a haja árulkodó nedvességéből láttam, hogy kint járt.

Egy darabig csak bámultam rá. Visszabámult, a szája úgy elnyílt, mintha én leptem volna meg őt, nem fordítva.

Fölálltam, és összehúztam a szemem.

– Hol a francban voltál?

Azonnal tudtam, hogy rossz hangot ütöttem meg, mert Szeléna meglepett arckifejezése viharossá változott. Most mindegy, hogy a nyers hangom a félelemből eredt, nem a haragból. Szeléna a karcsú csípőjére tette a kezét, és a haját a háta mögé dobta.

– Közöd?

Elképedtem.

– Hogy érted ezt? Fogod magad, és eltűnsz. Az éjszaka közepén kilopózol. Nélkülem.

Az orrcimpája remegett.

– Lehet, hogy téged meglep, Porka, de az életem nem *veled* kezdődik és végződik.

Ösztönösen hátrébb léptem. Ennyi erővel akár pofon is vághattott volna. Soha nem szokott így viselkedni. Legalábbis velem.

Az ajkába harapott, az arca sebzett kifejezést öltött.

– Sajnálom. Nem akartam felcsattanni. Csak... nem gondoltam, hogy ébren leszel.

Összefontam a karom, a bocsánatkérése nem nagyon hatott a felkavart érzéseimre. A harag és a megbántottság már csak ilyen macacs dolog: gyorsan jön, lassan megy.

Mivel nem feleltem, Szeléna kicipzározta a kabátját, és a kanapéra hajította.

– És te miért vagy fent?

Ellenálltam, hogy zsigerből válaszoljak. A legjobb barátnőm. Mindent megbeszélünk, legalábbis én így hittem. Kinyitottam a szám, hogy követeljem, előbb ő mondja el, mit csinált, de azonnal be is csuktam, mert tudtam, hogy úgysis megtagadná a választ. Úgy éreztem, nem viselném el ezt a fajta visszautasítást.

Megráztam a fejem.

– Csak úgy.

Sarkon fordultam, bementem a hálószobába, és a villanyt is leoltottam.

Aztán lefeküdtem, behunytam a szemem, és amiről beszélnem kellett volna, mint a ketrecbe zárt nyugtalan vadállat, fel-alá járkált bennem, és az ajtót feszegette. Hosszú időbe telt, mire végre elaludtam.

Ez most az én rémálmom volt, ugyanaz, amit már hetek óta álmodtam. Egy magas kőtorony tetején álltam. A szél cibálta a tetem, beletépett a lófarkamba. Az ereje hátralökött, a hátam a mellvéd peremének ütközött. A fájdalom végigfutott a gerincemen.

Előrelendültem, és megküzdöttem a széllel, mert egy rettenetes, mindent elnyomó vágy előrelökött. Előttem egy négyszög alakú kőtömb állt a torony kellős közepén. El kellett érnem a talapzatát.

Nem tudtam, miért kell odaérnem, de az nem érdekelt. A vágy erősebb volt, mint hogy gondolkodjak. Az életem múlt rajta. A világ múlt rajta. Először semmi nem történt, hiába mozgattam a karom és a lábam. Mintha egy kegyetlen bábos a testemhez kötözött láthatatlan zsinegek segítségével visszatartana.

Aztán végre, lassan kezdtem előre haladni. Minden lépés olyan volt, mintha betonban akarnék úszni. A végén már négykézláb kapaszkodtam. De ez rendben volt. Lent is kellett lennem a talajon. El kellett olvasnom egy szót, amit a talapzat oldalába véstek. Nagy nehezen odatérdelem elé. Ha álltam volna, a talapzat térdig ért volna, de így a teteje volt a szemem magasságában. A szél tovább rohamozta a testemet. A szememből folyt a könny, ahogy erővel kinyitottam.

Bámultam a betűket, de nem tudtam kivenni őket. Nagyon halvány volt az írás. Kinyújtottam a kezem. Ha elég erősen próbálok, talán el tudom olvasni, mint a Braille-írást. A talapzat olyan kemény és durva tapintású volt, mint a csiszolatlan gyémánt. Az agyamban egy gondolat született: ha át tudnám törni azt a kemény felületet, talán el tudnám olvasni a betűket. Kaparni kezdtem, tisztára elfogott a téboly.

Kapard, kapard, kapard! A körmeim egymás után törtek le. Minden ujjbegyem vérzett. Ökölbe szorítottam a kezem, az öklömmel kapartam, nem is éreztem a fájdalmat. A bőröm felszakadt, de folytattam. Egy részem, az agyamnak az a része, amelyik az éber világhoz volt kötözve, még álmomban is tudta, hogy abba kellene hagynom. Tiszta örület. És ami még rosszabb, nem is valóságos.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

De nem tudtam abbahagyni. A másik részem, amelyik csak az álomban létezik, tudta, hogy el kell olvasnom azokat a betűket. És itt ez a rész uralkodott.

Vagy sikerül, vagy belehalok.